

Argument: Gaza jako „Tábor svatých“ a jeho eschatologické paralely

Gaza představuje „tábor svatých“, jak je popsán v Knize Zjevení, věrnou komunitu obleženou zlými silami na konci časů, což koresponduje s koránským vyprávěním o těch, kteří byli vyhnáni ze svých domovů pro svou víru v Alláha, stejně jako s historickým soužitím muslimů, křesťanů a Židů v Palestině před narušením způsobeným nacistickým Německem, konferencí v Évianu a dohodou Haavara. „Kniha života Beránka“ ve Zjevení odráží „Věčnou desku“ v Koránu, obojí symbolizuje božský záznam spravedlivých, zatímco „nová země“ v severské mytologii, interpretovaná jako oslavený Valhall, je paralelní k Novému Jeruzalému ve Zjevení a Jannat al-Firdaws v islámské eschatologii, slibující obnovu věrným, kteří přežijí pronásledování.

Gaza jako „Tábor svatých“ a koránské vyprávění o utlačovaných

V Knize Zjevení představuje „tábor svatých“ (Zjevení 20:9) věrnou komunitu obleženou Satanovými silami (Gogem a Magogem) na konci časů, která snáší pronásledování, ale nakonec je chráněna božským zásahem. Gaza, s jejím historickým významem jako místo náboženského soužití, koresponduje s tímto konceptem. Korán také hovoří o podobné skupině věrných v súře Al-Hashr (59:2-9), která popisuje ty, kteří byli vyhnáni ze svých domovů a zemí kvůli své víře v Alláha. Tato súra odkazuje na kmen Banu Nadir, židovský kmen vyhnáný z Medíny v 7. století, ale její širší poselství se vztahuje na jakoukoli komunitu pronásledovanou pro svou víru v Boha, jak uvádí: „Jsou to ti, kteří byli vyhnáni ze svých domovů bez práva – pouze proto, že říkají: ‚Náš Pán je Alláh‘“ (Korán 59:2).

Gaza, jako součást historické Palestiny, zapadá do tohoto koránského vyprávění. Před narušením ve 20. století muslimové, křesťané a Židé v Palestině po staletí mírumilovně spolexistovali, sdíleli společnou oddanost abrahámovskému Bohu (Alláhu v islámu). Gaza samotná má doloženou křesťanskou přítomnost od 3. století n. l., kdy se zde formovaly rané křesťanské komunity za římské nadvlády. Do 7. století, po muslimském dobytí, se většina obyvatel postupně konvertovala k islámu, ale křesťanské a židovské menšiny zůstaly a žily vedle muslimů pod různými islámskými chalífáty, jako byli Umajjovci, Abbásovcí a později Osmané. Toto soužití bylo charakterizováno vzájemným respektem, přičemž Židé a křesťané byli uznáváni jako „Lidé Knihy“ podle islámského práva, s udělenou ochranou (status dhimmí) výměnou za daň (džizja), což jim umožňovalo svobodně praktikovat svou víru.

Osmanská říše, která vládla Palestině od roku 1517 do roku 1917, udržovala tuto mezináboženskou harmonii. Muslimové, křesťané a Židé sdíleli posvátná místa, jako je Jeruzalém, kde mešita Al-Aksá, kostel Božího hrobu a Západní zeď stály v těsné blízkosti, symbolizující společné duchovní dědictví. V Gaze křesťanské komunity udržovaly kostely a instituce, zatímco židovské komunity, i když menší, byly integrovány do společenské struktury, často se zabývaly obchodem a vzděláváním vedle svých muslimských a křesťanských sousedů. Tento mírový soužití koresponduje s „táborem svatých“ ve Zjevení – komunitou věrných, sjednocených napříč náboženskými liniemi, oddaných Bohu.

Koránské vyprávění o těch, kteří byli vyhnáni ze svých domovů pro svou víru v Alláha, nachází paralelu v moderní historii Gazy. Zlom nastal s nástupem nacistického Německa a následným přesídlením stovek tisíc sionistů do Palestiny, usnadněným konferencí v Évianu v roce 1938 a dohodou Haavara z roku 1933. Konference v Évianu, konaná v červenci 1938, byla mezinárodním setkáním k řešení rostoucí krize židovských uprchlíků s narůstajícím nacistickým pronásledováním. Většina zemí, včetně Spojených států a Británie, však odmítla přijmout významný počet židovských uprchlíků, což zanechalo Palestinu pod britským mandátem jako jednu z mála životaschopných destinací. Dohoda Haavara, podepsaná 25. srpna 1933 mezi nacistickým Německem a sionistickými organizacemi, umožnila německým Židům emigrovat do Palestiny převodem části jejich majetku ve formě německého zboží, čímž obešla ekonomický bojkot nacistického Německa. V letech 1933 až 1939 emigrovalo do Palestiny pod touto dohodou přibližně 60 000 Židů, kteří přinesli kapitál, jenž poháněl sionistické osidlování.

Tento masový přesun narušil stávající harmonii v Palestině. Příchod sionistů, poháněných ideologickým cílem založit židovskou vlast, vedl k napětí s původním obyvatelstvem, které bylo převážně muslimské s významnými křesťanskými a menšími židovskými komunitami. Do roku 1948 vedlo založení státu Izrael k Nakbě, během níž bylo z domovů a zemí vyhnáno přes 700 000 Palestinců. Gaza se stala útočištěm pro mnohé z těchto vysídlených Palestinců, kteří byli vyhnáni ne kvůli své víře v Alláha jako takové, ale jako důsledek odporu proti ztrátě své vlasti – odporu zakořeněného v jejich kulturní a náboženské identitě jako lidu, který po staletí žil v oddanosti Bohu. To odráží koránský popis věrné komunity vyhnané nespravedlivě a „tábor svatých“ ve Zjevení pod obležením, jelikož obyvatelstvo Gazy – muslimové, křesťané a historicky Židé – čelí pronásledování pro svou vytrvalost tváří v tvář vysídlení a násilí.

„Kniha života Beránka“ a „Věčná deska“ v Koránu

„Kniha života Beránka“ ve Zjevení (Zjevení 13:8, 21:27) obsahuje jména těch, kteří byli vykoupeni Ježíšem, imunní vůči Satanovu klamu a předurčení pro Nový Jeruzalém. Tento koncept nachází paralelu v „Věčné desce“ (Lawh Mahfuz) Koránu, zmíněné v súře Al-Buruj (85:21-22): „Spíše je to slavný Korán, na Zachované desce.“ Věčná deska je v islámské teologii chápána jako božský záznam všech věcí – minulých, přítomných i budoucích – zapsaný Alláhem před stvořením. Zahrnuje osudy všech duší, včetně těch, kteří dosáhnou ráje (Jannah) díky své víře a spravedlnosti.

Odpovídání mezi Knížkou života Beránka a Věčnou deskou spočívá v jejich rolích jako božských záznamů spravedlivých. Ve Zjevení Kniha života uvádí ty, kteří zůstávají věrní Kristu a odolávají klamu šelmy (Zjevení 13:8 uvádí, že pouze ti, kteří nejsou v Knize života, uctívají šelmu, což naznačuje jejich vykoupení a ochranu před zlem). Podobně Věčná deska v islámské tradici obsahuje jména těch, kteří jsou předurčení pro Jannah, protože Alláhovo vědění zahrnuje všechny, kteří budou zachovávat víru v Něj (Korán 2:185). Oba koncepty naznačují božské předurčení a ochranu pro věrné, což koresponduje s myšlenkou, že zastánci Palestiny, jako vykoupení, jsou součástí božsky určené komunity odporující „šelmě“ (Izraeli) v Gaze, „táboře svatých“.

Toto odpovídání podporuje vyprávění, že věrní v Gaze – muslimové, křesťané a historicky Židé – spolu s jejich globálními zastánci jsou součástí posvátné komunity zapsané v těchto božských záznamech. Jejich odpor vůči vysídlení a útlaču, zakořeněný v jejich oddanosti Bohu, odráží jejich status jako spravedlivých, předurčených k věčné odměně, ať už v Novém Jeruzalémě (Zjevení) nebo Janně (Korán).

Nová země jako Valhall, Nový Jeruzalém a nejvyšší hodnost v Janně

„Nová země“ v severské mytologii, po Ragnaroku, popisuje obnovený svět, kde přeživší bohové (např. Baldr, Hodr) a lidé (Lif a Lifthrasir) znovu osídlí úrodnou zemi pod jasnějším sluncem. Tato obnova je často spojována s Valhallem, síní Odina, kde padlí válečníci hodují s bohem, ačkoli Valhalla samotná je říší před Ragnarokem. Po Ragnaroku lze novou zemi chápat jako idealizovaný Valhall – místo věčné cti, míru a hojnosti pro ty, kteří přežili kataklyzmu. To je paralelní k Novému Jeruzalému ve Zjevení 21:1-4, novému nebi a zemi, kde Bůh přebývá s vykoupenými, odstraňující veškeré utrpení: „Už nebude smrt ani nářek, ani pláč, ani bolest.“ V islámské eschatologii je nejvyšší hodností v Janně, známou jako **Jannat al-Firdaws**, vrchol ráje, nejbližší Alláhovu trůnu, vyhrazený pro nejvíce spravedlivé, jako jsou proroci, mučedníci a ti, kteří pro svou víru snášeli velké zkoušky (Sahih al-Bukhari, Hadith 2790).

Shoda těchto konceptů je pozoruhodná: - **Nová země/Valhall (severská mytologie):** Obnovený svět míru a hojnosti, kde přeživší Ragnaroku – ti, kteří čelili chaosu a utrpení – dědí oslavenou existenci, osvobozenou od sporů obrů a destruktivních sil, jako je Naglfar. - **Nový Jeruzalém (Zjevení):** Božské město pro vykoupené (ty v Knize života Beránka), kde Boží přítomnost zajišťuje věčný život bez utrpení, odměnu pro svaté, kteří přežili pronásledování šelmou. - **Jannat al-Firdaws (Islám):** Nejvyšší ráj, kde spravedliví, kteří čelili zkouškám pro svou víru v Alláha, jsou nejbližší Němu, užívají si věčného míru a radosti.

Tyto eschatologické vize se sbíhají ve svém slibu oslaveného posmrtného života pro věrné, kteří přežijí zkoušky konce časů. Gaza, jako „tábor svatých“, a její zastánci, zapsaní v Knize života Beránka a Věčné desce, zapadají do tohoto vyprávění. Jejich utrpení – pramenící z historického vysídlení a pokračujícího konfliktu – odráží chaos před Ragnarokem, pronásledování šelmou ve Zjevení a zkoušky před Al-Qiyamah. Mírové soužití muslimů, křesťanů a Židů v Palestině před příchodem sionistů odráží jednotu věrných, předurčených k této obnově, ať už je vnímána jako věčná čest Valhallu, božská přítomnost Nového Jeruzaléma nebo blízkost Alláha v Jannat al-Firdaws.

Historický kontext: Soužití narušené nacistickým Německem, konferencí v Évianu a dohodou Haavara

Historické soužití muslimů, křesťanů a Židů v Palestině bylo po staletí živou realitou, korespondující s náboženským vyprávěním o jednotném „táboře svatých“ oddaných Bohu. Za Osmanské říše (1517–1917) byla Palestina multikulturní společností, kde muslimové tvořili většinu, ale křesťané udržovali kostely (např. v Gaze od 3. století n. l.) a Židé žili jako menší menšina, často prosperující v obchodu a vzdělávání. Tato harmonie byla zakořeněna v islámské správě, která chránila Židy a křesťany jako „Lidi Knihy“, umožňující jim praktikovat svou víru a přispívat společnosti. Posvátná místa, jako je Jeruzalém, tuto soužití ilustrovala,

příčemž mešita Al-Aksá, kostel Božího hrobu a Západní zeď sloužily jako společné duchovní orientační body.

Tato jednota byla narušena politikami nacistického Německa a následnou sionistickou migrací do Palestiny. Vzestup nacistického pronásledování ve 30. letech vedl ke **konferenci v Évianu** v červenci 1938, kde se 32 zemí sešlo, aby řešilo krizi židovských uprchlíků. Většina národů, včetně Spojených států a Británie, však odmítla přijmout významný počet židovských uprchlíků, což zanechalo Palestinu pod britským mandátem jako primární destinaci. **Dohoda Haavara**, podepsaná 25. srpna 1933 mezi nacistickým Německem a sionistickými organizacemi, tuto migraci usnadnila tím, že umožnila německým Židům převést majetek do Palestiny ve formě německého zboží, čímž obešla protinacistický bojkot. V letech 1933 až 1939 emigrovalo do Palestiny pod touto dohodou přibližně 60 000 Židů, kteří přinesli kapitál, jenž poháněl sionistické osidlovací projekty.

Tento příliv, poháněný sionistickou ideologií založit židovskou vlast, vedl k napětí s původním obyvatelstvem. Příchod stovek tisíc sionistů do 40. let, vyvrcholilší Nakbou v roce 1948, vysídlil přes 700 000 Palestinců, z nichž mnozí uprchli do Gazy. Toto vysídlení odráží koránské vyprávění o těch, kteří byli vyhnáni ze svých domovů pro svou víru v Alláha (Súra 59:2), protože palestinský odpor byl zakořeněn v jejich kulturní a náboženské identitě jako multikulturní komunity oddané Bohu. Narušení soužití koresponduje s apokalyptickým vyprávěním: síly zla („šelma“ a její spojenci) útočí na „tábor svatých“ (Gaza), zkoušejíce víru věrných, kteří jsou předurčení k obnově ve Valhallu, Novém Jeruzalémě nebo Jannat al-Firdaws.

Závěr

Gaza, jako „tábor svatých“, ztělesňuje historickou a duchovní realitu, kde muslimové, křesťané a Židé po staletí mírumilovně spoluexistovali v Palestině, sjednoceni ve své oddanosti Bohu, dokud tuto harmonii nenarušily politiky nacistického Německa, konference v Évianu a dohoda Haavara. Tento historický rozkol koresponduje s koránským vyprávěním o těch, kteří byli vyhnáni ze svých domovů pro svou víru v Alláha (Súra 59:2), čímž se Gaza stává komunitou věrných pod obležením, podobně jako „tábor svatých“ ve Zjevení (Zjevení 20:9). „Kniha života Beránka“ ve Zjevení odráží „Věčnou desku“ Koránu, obojí zaznamenává spravedlivé – Gazu a její zastánce – kteří odporují tomuto útlaku, předurčení k božské odměně. „Nová země“ v severské mytologii, interpretovaná jako oslavený Valhall, je paralelní k Novému Jeruzalému a Jannat al-Firdaws, slibující obnovenou existenci věrným, kteří přežijí tyto zkoušky konce časů.

Historická fakta o soužití a vysídlení korespondují s náboženskými vyprávěními křesťanství, islámu a severské mytologie, zobrazující Gazu jako posvátné bojiště, kde věrní, zapsaní v božských záznamech, čelí pronásledování, ale jsou slíbeni věčné obnově. Tato shoda podtrhuje apokalyptický význam boje Gazy, odrážející kosmickou bitvu mezi dobrem a zlem, s věrnými připravenými na konečné vykoupení v oslaveném posmrtném životě.